

Защото г. Караконова нѣмаше въ Цариградъ, а генералъ Игнатиевъ имаше сжщій день да посрѣща велики-Княза Константина, който отиваше за Ерусалимъ, — за-това слугата самичкѣкъ извѣсти за насъ горѣ, и ние получихме писменни позволения, да можемъ да отидемъ въ Русия, също и безплатни мѣста на параходътъ.

Тя-нощъ приятно преспахме, — но не по-малко отъ други нѣтъ бѣхме мжчени на-снѣ, като сънувахме непрестайно, че ни гонятъ и ни хващатъ и че се трепимъ съ забитиѣ. Впечатлѣнето отъ това бѣгане и криене бѣше такъво, щото, още чакъ до двѣ години подиръ-това, често сънувахъ, че ме хващатъ и че се бия съ забитиѣ.

### Отиването ни отъ Цариградъ.

На другий день, вторникъ, 23 Септемврия 1872 г., слѣдъ обѣдъ, рускиятъ пароходъ, Гунибъ, заминаваше за Одесса. Предъ-обѣдъ слѣзохме ние, единъ-подиръ-другъ, долу на едно пристанище, и тукъ докторовиѣтъ слуга зѣ една варка и сѣдна въ нея съ насъ. Подиръ-малко ние се намѣрихме въ Гунибъ — на руска территория!

Но Гаврилъ, като знаеше че шпионитѣ навиздатъ всѣки пароходъ, предъ да си замине, а най-много рускитѣ, — отстрани се въ единъ кѣтъ, наложил шапката на лицето си, и се пристори че спи. Азъ немарѣхъ вече за таквизъ предпазвания, и стоѣхъ близо до кѣрмилото, като гледахъ послѣденъ нѣтъ на родний си градъ, Цариградъ, та чакахъ да помогна при истѣглеването на сидрото.

Между-това съникасахъ, че нѣкои-си господа много внимателно ме разглѣждатъ; единъ отъ тѣхъ се доближи до мене, тѣкмо когато си купувахъ ябълки, и,